

Nepreporučljivi brak

Stipo Šošić - dušobrižnik

Kao i svaki dan budim se i ustajem u isto vrijeme i odmah mi naviru misli na plan toga dana što trebam napraviti. Sjedam za radni stol, počinjem riješavati neke aktualne spise - telefon zvoní. S druge strane žice čujem čovjeka koji govori švedski i pita dali je to svećenik koji govori hrvatski.

- Da, jest, izvolite.

Ovdje je jedna osoba koja želi s Vama razgovarati. Javlja se ženski glas i govori mi kroz plač: Molim vas pomozite ako ikako možete - ako nemožete onda me bar saslušajte bit će mi lakše. I ona počinje svoju priču:

Ja sam katolkinja iz Slavenskog Broda, ovdje sam u jednom sabirnom centru i nemam stalni boravak - čekam papire. Ovdje sam došla prije 3 godine. Udata sam i imam jedno dijete, sina od 5 godina. Moj muž zajedno s djetetom došao je u Švedsku godinu dana prije mene. On je srbin-pravoslavac.

- Kako, zašto niste došli zajedno - prekidam njezin monolog!!

Baš vam to hoću reći. Muž me uvijerio da on i dijete idu prije nebili lakše dobili papire. Imao je on ovdje nekog svog koji mu je našao jednu šveđanku koja mu je garantirala da može kod nje boraviti dok ne dobije papire. Lagao je švedskim vlastima da ja ne mogu izići iz Sl. Broda, da me Hrvatska ne pušta da idem s njim jer je on srbin, da je on pobjegao radi maltretiranja samo zato što je on srbin.

- Pa jeli to istina - opet je prekidam svojim pitanjem.

Ma ne - tamo nas nitko nije dirao i dobro smo živjeli. On je imao dobar posao i bio neki rukovodioc. Imamo tamo kuću koja je sada prazna. Godinu dana bila sam bez djeteta i nisam mogla više izdržati - došla sam i ja ovdje i pronašla dijete zajedno s mužem. On me je opet uvjerio da ne smijemo biti zajedno - jer su mu obećali papire - a kad on dobije papire za stalni boravak, onda ću i ja automatski dobiti jer sam majka djeteta. Godinu dana svoga sina sam viđala povremeno i živjela u kampu odvojeno od njih. Kroz tu godinu dana ispitivala me švedska policija da zašto nisam sa mužem i djetetom a ja sam morala lagati da smo se rastavili i da sam dijete dala njemu na čuvanje. Ona žena kod koje je muž bio prije otkazala mu je gostoprimstvo na veliko moje veselje jer sam se nadala da je moje dijete sada zauvijek sa mnom.

Dobila sam ga natrag i htijela odmah da se vratim u svoj Brod. To sam pokušala nekoliko puta ali me muž spriječio. No juče on je došao u kamp - zamolio me da se spremimo i da malo prošetamo s djetetom što sam rado učinila misleći u sebi hvala Bogu da si se uvjerio da ti trebaš biti sa svojim djetetom i ženom. Kad smo izlazili van on je uzeo dijete sjeo u auto koji ga je čekao i otišao s riječima:

Gotovo je, više ga nikad nećeš vidjeti - dat ću ga švedskoj socijalnoj službi da ga čuvaju. Ti hajde u svoju lijepu svojim ustašama. Kroz plač nastavila je: Pomozite mi molim vas! Što da radim? Ja ne mogu bez djeteta - ubit ću se!

- Ja vam gospođo ne mogu ništa pomoći jedino vam savjetujem da odete u najbližu policijsku postaju i prijavite taj slučaj.

Da odmah sam to učinila ali su mi oni rekli da je on to sve prijavio njima i da oni moraju zaštititi dijete. Zamislite, zaštititi dijete od njegove rođene majke! I sad mi je tek jasno ono što mi je svećenik govorio kad smo se trebali vjenčati: "Crkva ne može zabraniti takav brak ali ga ne preporuča".

Naš telefonski razgovor završio je tako što sam joj dao još neke adrese na koje se može obratiti i pokušati uvjeriti te ljude što je istina a što laž.